

prima instanță: D. Dulghieru
instanța de apel: M. Ciugureanu, B. Bîrca, E. Clim

nr. 2ra-2689/15

ÎNCHEIERE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Tamara Chișca-Doneva
Valentina Clevadî

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea Mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Întreprinderii Mixte Compania Internațională de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni împotriva lui Aureliu Chihai cu privire la încasarea prejudiciului material cauzat prin accidentul rutier

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 prin care a fost respins apelul declarat de Întreprinderea Mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 decembrie 2014, prin care acțiunea a fost respinsă

constată:

La 11 iulie 2013, ÎM CIA „Transelit” SA a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Aureliu Chihai cu privire la încasarea prejudiciului material cauzat prin accidentul rutier.

În motivarea acțiunii a invocat că la 18 octombrie 2009 Iurie Kalaev a încheiat un contract de asigurare Auto-Casco nr. AC 234CH/09, cu ÎM CIA „Transelit” SA prin care s-a asigurat facultativ automobilul de model Mercedes E 280 contra mai multor riscuri, inclusiv contra daunelor produse în rezultatul accidentelor de circulație.

Indică că la 11 octombrie 2010, în mun. Chișinău pe str. Grenoble a avut loc un accident rutier cu implicarea automobilului de model Citroen Berlingo condus de Aureliu Chihai și automobilul de model Mercedes E 280 la volanul căruia se afla Iurie Kalev.

Afirmă că prin decizia agentului constatator din cadrul SPR CGP Chișinău culpabil de producere accidentului rutier a fost recunoscut Aureliu Chihai, care a fost

sanționat în corespundere cu prevederile art. 242 alin. (2) Cod Contravențional cu aplicarea amenzii în mărime de 50 u.c. în contul statului și 6 puncte de penalizare.

Invocă că ulterior asiguratul Iurie Kalev a declarat cazul asigurat la ÎM CIA „Transelit” SA unde avea încheiat contractul de asigurare facultativă auto-casco, după care la 26 ianuarie 2010 a fost inițiat dosarul de daune nr. 026/01-IOC. La aceeași dată a fost întocmit procesul-verbal de constatare a pagubelor cu participarea a tuturor părților implicate și a reprezentantului asigurătorului AORC CA „Grawe Carat Asigurări” SA, unde Aureliu Chihai deținea asigurare obligatorie de răspundere civilă.

Relatează că pe parcursul examinării dosarului de daune, s-a constatat că accidentul produs reprezintă un caz asigurat și urmează a fi despăgubit conform normelor legale și convenționale în vigoare, astfel în rezultatul operațiunilor de calcul s-a stabilit că despăgubirea de asigurare a vehiculului avariat de model Mercedes E 280, constituie suma de 30000 lei.

Afirmă că conform deciziei nr. D/D CASCO 026/01-10C din 12 martie 2010 cu privire la plata despăgubirilor de asigurare și potrivit acordului din aceeași dată, a fost dispusă recunoașterea evenimentului produs drept caz asigurat și achitarea despăgubirii de asigurare în sumă totală de 30000 lei.

Menționează că despăgubirea de asigurare a fost recepționată de către asiguratul Iurie Kalev la 12 martie 2010.

La rândul său, CA „Grawe Carat Asigurări” SA a achitat parțial prejudiciul în mărime de 17765,70 lei, cu deducerea uzurii potrivit art. 24 al Legii cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Deoarece, CA „Grawe Carat Asigurări” SA, a achitat parțial despăgubirea de asigurare în sumă de 17765,70 lei, consideră că persoana vinovată de producerea pagubei urmează să restituie integral prejudiciul cauzat.

Susține reclamantul că s-a adresat cu o reclamație către Aureliu Chihai pentru tranșarea amiabilă a litigiului solicitând recuperarea diferenței din prejudiciul suportat în mărime de 12234,30 lei, însă pretenția formulată a rămas fără răspuns.

Își întemeiază pretențiile în baza dispozițiilor art. 8, 10, 14, 512, 514, 602 607, 611, 1329,1398,1410, 1415,1416, Cod civil, art. 5, 6, 7, 38, 80, 118, 166,167 CPC.

Solicită admiterea acțiunii, încasarea silită a daunei materiale de la Aureliu Chihai în favoarea ÎM CIA „Transelit” SA în mărime de 12234,30 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 decembrie 2013 a fost admisă cererea de chemare în judecată a ÎM CIA „Transelit” SA împotriva lui Aureliu Chihai cu privire la încasarea prejudiciului material cauzat prin accidentul rutier și cheltuielile de judecată, a fost încasat de la Aureliu Chihai în beneficiul ÎM CIA „Transelit” SA suma de 12234,30 lei ce constituie prejudiciul material și cheltuielile de judecată în sumă de 367,02 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 aprilie 2014 a fost admis apelul declarat de Aureliu Chihai, a fost casată hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 02 decembrie 2013, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a ÎM CIA „Transelit” SA împotriva lui Aureliu Chihai cu privire la încasarea

prejudiciului material, cu trimiterea pricinii la rejudecare la Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 decembrie 2014 a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de ÎM CIA „Transelit” SA împotriva lui Aureliu Chihai, intervenienți accesorii ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA și SRL „Farmaprim” cu privire la încasarea prejudiciului material în cuantum de 12234,30 lei și a cheltuielilor de plata taxei de stat în mărime de 364,02 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 a fost respins apelul declarat de reprezentantul ÎM CIA „Transelit” SA Roman Doroftei, și menținută hotărârea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 decembrie 2014, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de ÎM CIA „Transelit” SA împotriva lui Aureliu Chihai, intervenient accesoriu ÎM CA „Grawe Carat Asigurări” SA și SRL „Farmaprim” cu privire la încasarea prejudiciului material și a cheltuielilor de judecată.

La 04 septembrie 2015 ÎM CIA „Transelit” SA a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 și hotărârii Judecătoriei Buiucani din 15 decembrie 2014, solicitând admiterea recursului casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 și hotărârii Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 decembrie 2014 cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie admisă integral cererea de chemare în judecată, perceperea de la Aureliu Chihai în contul ÎM CIA „Transelit” SA prejudiciul material în cuantumul de 12234,30 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia recurată, considerând-o ilegală și neîntemeiată.

Își întemeiază pretențiile în baza art. 432 alin. (2) lit. a), b), c) alin. (4) CPC.

Consideră că normele dreptului material au fost aplicate eronat în cazul în care instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, în speță instanțele de judecată nu au aplicat legile speciale, dar au făcut referire la normele generale.

Indică că vinovat de producerea pagubei se face Aureliu Chihai, prin urmare răspunderea pentru paguba produsă, astfel rezidă aplicarea eronată a normei de drept material de către instanțele inferioare.

Relatează că din actele depuse la dosar rezultă că la 11 octombrie 2010 în mun. Chișinău pe str. Grenoble a avut loc un accident rutier, cu implicarea automobilul de model Citroen Berlingo condus de Aureliu Chihai și automobilul de model Mercedes E 280 la volanul căruia se afla Iurie Kalev.

Invocă că instanța nu a elucidat toate probele pertinente și concludente și anume dacă la momentul accidentului rutier Aureliu Chihai acționa în interesul comitentului SRL „Farmaprim”, deoarece la materialele cauzei nu se află nicio probă admisibilă care să ateste faptul că Aureliu Chihai activa la data accidentului rutier în interesul SRL „Farmaprim”.

Afirmă că instanțele au dat o apreciere incorectă probelor administrate de către partea reclamantă, a admis probele administrate de către partea pârâtă în special declarațiile intervenientului accesoriu, lipsite de veridicitate, concludență și a ajuns la

o concluzie greșită în partea ce ține de aprecierea circumstanțelor faptice ale cauzei, nu au fost dovedite pozițiile în sensul că Aureliu Chihai nu poartă răspundere pentru dauna cauzată în urma accidentului rutier.

Mai indică că modalitatea de motivare a soluției în cauza dată, denotă faptul că instanțele au pronunțat o soluție care conține erori de drept și de fapt, deoarece o motivare a soluției trebuie să rezulte și dintr-o administrare legală a probelor coroborat cu normele de drept material, or, motivarea hotărârii apelate echivalează cu nesoluționarea fondului cauzei, concluzia instanțelor precum că Aureliu Chihai a săvârșit fapta prejudiciabilă în interesul comitentului SRL „Farmaprim” în limitele funcțiilor și însărcinărilor încredințate în condițiile în care presupusul deținea funcția de șofer al comitentului sunt contrare materialelor din dosar și nu sunt confirmate prin probe plauzibile.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 17 iunie 2015, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire anexată (f. d. 182), însă careva date despre recepționarea acesteia de către recurent, la materialele dosarului, lipsesc.

Astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 04 septembrie 2015 în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎM CIA „Transelit” SA ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Întreprinderea Mixtă Compania Internațională de Asigurări „Transelit” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Valentina Clevadi